Tomasz KULIG

PODEJMOWANIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ PRZEZ OSOBY FIZYCZNE W ŚWIETLE UREGULOWAŃ PUBLICZNOPRAWNYCH

Uwag i wstępne

Obowiązujące przepisy prawa regulujące sferę prowadzenia działalności gospodarczej ustanawiają zasadę wolności gospodarczej. Wynika ona z art. 6 utrzymanych w mocy przepisów Konstytucji RP oraz z art. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej[1]. W myśl tych przepisów Rzeczpospolita Polska gwarantuje swobodę działalności gospodarczej bez względu na formę własności, a ograniczenie tej swobody może nastąpić jedynie w ustawie. Podejmowanie i prowadzenie działalności gospodarczej jest wolne i dozwolone każdemu na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.

Celem niniejszego opracowania jest przedstawienie ram prawnych zakreślonych przez ustawodawstwo dla osób fizycznych podejmujących indywidualną działalność gospodarczą, szczególnie w zakresie obowiązków, które osoba fizyczna musi wypełnić, aby rozpocząć legalne prowadzenie działalności gospodarczej.

---

[1] Dz.U. nr 41, poz. 324 z następującymi zmianami: Dz.U. z 1990 r.: nr 26, poz. 149, nr 34, poz. 198, nr 86, poz. 504; Dz.U. z 1991 r.: nr 31, poz. 128, nr 73, poz. 321, nr 41, poz. 179, nr 106, poz. 457, nr 107, poz. 460, nr 105, poz. 452; Dz.U. z 1993 r.: nr 28, poz. 127, nr 47, poz. 212, nr 136, poz. 646; Dz.U. z 1994 r.: nr 27, poz. 96, nr 127, poz. 6227; Dz.U. z 1995 r.: nr 60, poz. 310, nr 85, poz. 426, nr 141, poz. 700, nr 90, poz. 446, nr 147, poz. 713. W dalszej części tekstu będzie określona jako ustawa.

1. Obowiązki przewidziane w ustawie o działalności gospodarczej

Artykuł 2 ustawy o działalności gospodarczej jest podstawą działania osób fizycznych jako podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Oprócz osób fizycznych podmiotami gospodarczymi są osoby prawne, a także jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej, utworzone zgodnie z przepisami prawa, jeżeli ich przedmiot działania obejmuje prowadzenie działalności gospodarczej. Przez termin „działalność gospodarcza" należy rozumieć w myśl ustawy działalność wytwórczą, budowlaną, handlową i usługową, prowadzoną w celach zarobkowych i na własny rachunek podmiotu prowadzącego taką działalność. Równość podmiotów gospodarczych podkreśla art. 7 ustawy, ustalając, że niezależnie od typu własności na jednolitych zasadach podlegają one obciążeniom publicznoprawnym oraz korzystają z kredytów bankowych i zaopatrzenia w środki produkcji.

Analiza całokształtu przepisów ustawy o działalności gospodarczej pozwala na wyróżnienie kilku trybów podejmowania działalności gospodarczej. Przyjmując kryterium wymogów formalnych, jakie musi wypełnić podmiot podejmujący działalność, można wskazać na:

- działalność wolną (swobodną),
- działalność ewidencjonowaną,
- działalność koncesjonowaną (albo objętą zezwoleniem).

Oprócz tego istnieją dziedziny działalności zastrzeżone wyłącznie dla państwa (art. 4 ust. 2 ustawy)[2].

Ustawa przewiduje, że pewne rodzaje działalności gospodarczej nie podlegają w ogóle reglamentacji administracyjnoprawnej. Podjęcie takiej działalności nie łączy się z żadnymi formalnościami. Mowa tu o przewidzianych przez art. 9 ustawy ubocznych zajęciach zarobkowych. Ustawa nie przewiduje dla rozpoczęcia tej działalności obowiązku zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej. Za uboczne zajęcie zarobkowe można jednak uznać tylko taką działalność, która spełnia następujące warunki:

1) prowadzona jest przez osobę fizyczną osobiście,
2) zarobek uzyskany z niej stanowi dodatkowe źródło dochodu tej osoby,
3) jest to działalność podjęta w zakresie określonym przez art. 9 ust. 2 ustawy.

Odformalizowane jest też podjęcie działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej, ogrodnictwa i sadownictwa – nie podlega ona zgłoszeniu do ewidencji (art. 10 pkt 1).

---

[2] Wyłączność państwa na prowadzenie pewnych rodzajów działalności wynika z innych ustaw, na przykład z art. 16 pkt 1 ustawy z 1990 r. o łączności, t.j.: Dz.U. z 1995 r., nr 117, poz. 564.

Wymóg osobistego wykonywania czynności w ramach ubocznego zajęcia zarobkowego powoduje, że do określonych prac, wykonanych przez przepisy ustawowe, konieczne jest posiadanie odpowiednich kwalifikacji. Osoba podejmująca uboczne zajęcia zarobkowe jest jednak obowiązana realizować także inne wymogi wynikające z przepisów ustawy o działalności gospodarczej, na przykad obowiązek oznaczenia na zewnątrz siedziby podmiotu gospodarczego: miejsca prowadzenia działalności gospodarczej (art. 12), choć wydaje się, że obowiązek ten jest zbyt daleko idący, nie jest przystosowany do sporadycznej działalności[3]. Praktyczne trudności może powodować interpretacja zapisu ustawy, według którego uboczne zajęcie zarobkowe ma stanowić „dodatkowe" źródło dochodu. Podjęcie swobodnej działalności w formie ubocznych zajęć przez osoby pozostające w stosunku pracy nie wymaga zgody pracodawcy. Ograniczenia mogą wynikać z przepisów szczególnych dotyczących poszczególnych zawodów (np. sędziów, urzędników państwowych).

Podjęcie opisywanej wyżej działalności nie wymaga zgłoszenia do ewidencji, choć ustawa nie wyklucza możliwości zgłoszenia, co pozwala stwierdzić, że wpis ma w tym wypadku charakter fakultatywny.

Osoby, które podjęły działalność uboczną, podlegają obowiązkom podatkowym, gdyż ich powstanie nie jest uzależnione od tego, czy działalność wymaga czy też nie wymaga zgłoszenia do ewidencji.

Osoby fizyczne prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie zwolnione są z obowiązku zgłoszenia do ewidencji. Muszą jednak brać pod uwagę ograniczenia przewidziane w ustawach szczególnych, na przykład odnośnie do uprawy maku czy roślin tytoniowych. Uprawa maku na własne cele spożywcze na gruntach przyzagrodowych wymaga zezwolenia właściwego organu gminy. Uprawa maku w celu sprzedaży plonów może być wyłącznie na potrzeby przemysłu farmaceutycznego i na cele spożywcze. Wymagane jest wówczas zezwolenie organu gminy oraz zawarcie umowy kontraktacji z uprawnioną jednostką gospodarki uspołecznionej[4]. Tryb wydawania zezwoleń na uprawę maku określa rozporządzenie ministra rolnictwa i gospodarki żywnościowej z dnia 7 sierpnia 1985 r[5]. Warunkiem uprawy roślin tytoniowych jest zawarcie umowy o uprawę i dostawę z przedsiębiorstwem uprawnionym do nabywania surowców tytoniowych.

Dla osób fizycznych i jednostek organizacyjnych nie mających osobowości prawnej głównym sposobem podjęcia działalności gospodarczej jest zgłoszenie jej do ewidencji prowadzonej przez organy gminy. Z przepisów regulujących postępowanie ewidencyjne (art. 13 - 19 ustawy) wynika, że wpis do ewidencji ma charakter czyn-

---

[3] **S. Biernat**, Podejmowanie i prowadzenie działalności gospodarczej – wolność gospodarcza de lege lata i de lege ferenda, Przegląd Prawa Handlowego 1994, z. 9, s. 11.

[4] Ustawa z dnia 31 stycznia 1985 r. o zapobieganiu narkomanii, Dz.U. nr 4, poz. 15.

[5] Dz.U. nr 44, poz. 217.

ności materialno-technicznej, nie jest decyzją administracyjną. Organ ewidencyjny dokonuje wpisu stosownie do zgłoszenia i bada jedynie, czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy, tzn. oznaczenie podmiotu gospodarczego i jego siedzibę (miejsce zamieszkania), określenie przedmiotu działalności gospodarczej, wskazanie miejsca wykonywania działalności i datę jej rozpoczęcia. W przypadku ustanowienia pełnomocnika należy podać jego imię i nazwisko. Dane stanowiące treść zgłoszenia nie są przedmiotem kontroli organu ewidencyjnego, nie wymagają też udokumentowania. Organ nie bada kwalifikacji fachowych, tytułu do lokalu, w którym ma być prowadzona działalność, ani też innych okoliczności dotyczących podmiotu gospodarczego. Organ ewidencyjny ma obowiązek doręczenia z urzędu podmiotowi gospodarczemu, w terminie 14 dni od dnia zgłoszenia, zaświadczenia o wpisie do ewidencji, którego kopię przekazuje właściwemu organowi podatkowemu. Organ ewidencyjny jest obowiązany odnotować wpis w dowodzie osobistym osoby podejmującej działalność gospodarczą. Odmowa wpisu do ewidencji następuje już w drodze decyzji administracyjnej i może być oparta tylko na przesłankach formalnych. Odwołanie się od decyzji o odmowie wpisu może nastąpić według przepisów k.p.a., do którego odsyła art. 13 ustawy.

Zgłoszenie do ewidencji jest niewątpliwie łatwym sposobem rozpoczęcia działalności gospodarczej, jednak podkreśla się w piśmiennictwie, że regulacja prawna budzi pewne wątpliwości[6]. Pojawiają się one w kwestii wskazania w zgłoszeniu daty rozpoczęcia działalności gospodarczej. Pojawia się pytanie, czy najwcześniejszym dopuszczalnym momentem rozpoczęcia działalności może być data poprzedzająca zgłoszenie do ewidencji czy też okres pomiędzy zgłoszeniem a wpisem. Pozostaje jeszcze możliwość określenia momentu rozpoczęcia działalności po wpisie, a przed wydaniem zaświadczenia oraz dopiero po doręczeniu zaświadczenia o wpisie do ewidencji. Przepis ustawy nie precyzuje tej kwestii, choć przyjęcie różnych rozwiązań powoduje odmienne konsekwencje, na przykład co do odpowiedzialności karnej i odpowiedzialności za wykroczenia.

Wątpliwości powstają też na tle art. 18 ustawy nakładającego na podmiot gospodarczy obowiązek zgłoszenia organowi ewidencyjnemu zmian stanu faktycznego i prawnego odnoszących się do podmiotu i działalności, objętych danymi zawartymi w zgłoszeniu. Ustawodawca nie określił dopuszczalnego zakresu zmian. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego nie ma jednolitego stanowiska co do kwestii zmian podmiotowych, na przykład zastąpienia osoby fizycznej przez spółkę cywilną[7]. Przeważa pogląd, że niedopuszczalne jest dokonywanie takich zmian w trybie art. 18 ustawy. Wymagane więc będzie nowe zgłoszenie do ewidencji działalności gospodarczej.

---

[6] **S. Biernat**, jw.

[7] Wyrok NSA z 10 marca 1992 r., sygn. II SA 73/92, Monitor Prawniczy 1993, nr 1, s. 26, oraz wyrok NSA z 2 października 1992 r., sygn. SA/Wr 824/92, Monitor Prawniczy 1993, nr 1, s. 24.

Wykreślenie wpisu z ewidencji może nastąpić tylko w okolicznościach enumeratywnie wyliczonych (art. 19), tzn. w wypadku zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, prawomocnego orzeczenia sądu zakazującego osobie fizycznej prowadzenia działalności gospodarczej objętej wpisem oraz w przypadku, gdy organ ewidencyjny dokonał wpisu z naruszeniem prawa. Wykreślenie następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Kolejnym sposobem podejmowania działalności gospodarczej jest uzyskanie przez podmiot koncesji na prowadzenie działalności w jednej z wymienionych w ustawie dziedzin. Artykuł 11 ustawy określa, w jakim zakresie wymagana jest koncesja udzielona przez naczelny lub centralny organ administracji państwowej właściwy ze względu na przedmiot działalności gospodarczej podlegającej koncesjonowaniu. Wniosek o udzielenie koncesji ma spełniać takie wymogi, jak zgłoszenie do ewidencji, jednak w każdym przypadku zapada decyzja administracyjna zarówno jeśli chodzi o udzielenie, odmowę udzielenia, jak i cofnięcie koncesji. Odmiennie niż w wypadku wpisu do ewidencji, organ koncesyjny może zobowiązać podmiot gospodarczy do przedstawienia dokumentów i informacji mogących uprawdopodobnić, że spełni warunki okeślone w koncesji. Organowi koncesyjnemu przysługują też uprawnienia kontrolne w trakcie prowadzenia działalności objętej koncesją.

Należy zaznaczyć, że ustawa o działalności gospodarczej odsyła do ustaw szczególnych, w których określone są warunki przyznania koncesji w dziedzinach wymienionych w art. 11 (np. prawo geologiczne i górnicze, ustawa o łączności). Poza tym konieczność uzyskania koncesji w dziedzinach innych niż wymienione w ustawie o działalności gospodarczej, a także warunki uzyskania zezwoleń wynikają z kilkudziesięciu ustaw szczególnych.

Niezależnie od trybu podejmowania działalności gospodarczej osoba fizyczna – tak jak każdy inny podmiot – obowiązana jest do respektowania przepisów ogólnych ustawy o działalności gospodarczej. Warte podkreślenia są dwa wynikające z nich obowiązki: posiadania rachunku bankowego oraz oznaczenia siedziby i miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.

Podmioty gospodarcze, które zgodnie z odrębnymi przepisami obowiązane są do prowadzenia ksiąg rachunkowych oraz podatkowej księgi przychodów i rozchodów muszą mieć rachunek bankowy. Mają obowiązek gromadzenia oraz wydatkowania środków pieniężnych za pośrednictwem tego rachunku w każdym przypadku, gdy stroną transakcji jest inny podmiot gospodarczy i jednorazowa wartość należności lub zobowiązań przekracza równowartość 3000 ECU albo równowartość 1000 ECU, gdy suma wartości tych należności i zobowiązań powstałych w miesiącu poprzednim przekracza 10 000 ECU. Kolejnym krokiem, jaki powinien podjąć podmiot gospodarczy, jest zawiadomienie urzędu skarbowego, właściwego ze względu na podatek dochodowy, o posiadaniu rachunku bankowego. W razie posiadania więcej niż jednego rachunku podmiot powinien wskazać jeden z nich jako rachunek podstawowy i zawiadomić o tym bank, w którym ten rachunek jest otwarty, oraz właściwy urząd skarbowy.

Ustawa w art. 12 wymaga, aby siedziba podmiotu gospodarczego i miejsce prowadzenia działalności gospodarczej (zakład) były oznaczone na zewnątrz. Oznaczenie to powinno zawierać nazwę (firmę) lub imię i nazwisko podmiotu gospodarczego oraz zwięzłe określenie rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej. Na tle tego przepisu powstaje wiele nieporozumień związanych ze wzajemnym stosunkiem terminów „firma" i „nazwa". Należy przychylić się do poglądu, iż przytoczony przepis nie może być źródłem prawa firmowego[8]. Artykuł 26 kodeksu handlowego mówi, że firma jest nazwą, pod którą kupiec rejestrowy prowadzi przedsiębiorstwo. Przepisy kodeksu handlowego dotyczące firmy odnoszą się więc tylko do spółek handlowych. Inne podmioty mogą występować pod swoim imieniem, przyjmując nazwę dla przedsiębiorstwa. Osoba fizyczna czy spółka cywilna może dla ustalenia tożsamości podmiotu posługiwać się tylko nazwiskiem (nazwiskami).

2. Obowiązki przewidziane w ustawie o statystyce państwowej

Podmioty rozpoczynające działalność gospodarczą powinny uzyskać statystyczny numer identyfikacyjny REGON. Jest to dziewięciocyfrowy numer, w którym zakodowane są podstawowe informacje o podmiocie gospodarczym. REGON nadawany jest przez wojewódzki urząd statystyczny właściwy ze względu na siedzibę podmiotu. W przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą REGON nadawany jest na wniosek – odmiennie niż inne podmioty, które otrzymują numer na podstawie obowiązkowego zgłoszenia (art. 12 ust. 2 i 3 ustawy o statystyce państwowej)[9]. Do wniosku należy dołączyć kopię dokumentu potwierdzającego podjęcie działalności gospodarczej. Podmiot gospodarczy otrzymuje numer REGON w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia wpłynięcia wniosku. Ma prawo umieszczania numeru na drukach firmowych i w treści pieczęci – nie jest to jednak obowiązek w obecnym stanie prawnym.

Fakultatywne – do momentu wejścia w życie ustawy o statystyce publicznej – uzyskanie REGON-u przez osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą nie było spójne z innymi przepisami[10]. Na przykład przepisy celne dotyczące dokumentów SAD wymagają, aby w przypadku wywozu towarów za granicę podać dziewięcioznakowy identyfikator REGON polskiego podmiotu dokonującego obrotu z zagra-

---

[8] **A. Karpowicz**, Firma a nazwa, Palestra 1994, z. 12.

[9] Ustawa z dnia 26 lutego 1982 r., Dz.U. z 1989 r., nr 40, poz. 221.

[10] Zarządzenie Prezesa GUC z dnia 26 listopada 1992 r. w sprawie wniosków o wszczęcie postępowania celnego, M.P. nr 38, poz. 279 z późn. zm.

nicą. Na podstawie aktualnej regulacji osoby prawne, jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, nie mające w dniu wejścia w życie ustawy numeru identyfikacyjnego REGON, są obowiązane do złożenia w urzędach statystycznych właściwych dla ich siedziby, nie później niż w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, wniosku o nadanie tego numeru im i ich jednostkom wyodrębnionym.

Nowa ustawa o statystyce publicznej przewiduje stworzenie rejestru podmiotów gospodarki narodowej nie później niż do dnia 31 grudnia 1997 r. Do tego czasu funkcję takiego rejestru będzie spełniać rejestr REGON utworzony na podstawie ustawy z 26 lutego 1982 r. o statystyce państwowej.

3. Zgłoszenie obowiązku podatkowego

Według ustawy o działalności gospodarczej, organ ewidencyjny doręcza z urzędu właściwemu organowi podatkowemu kopię zaświadczenia o wpisie podmiotu do ewidencji działalności gospodarczej. Przepisy podatkowe regulują formę ewidencji operacji gospodarczych i formy opodatkowania podatkiem dochodowym, którym podlega osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą. Operacje gospodarcze mogą być ewidencjonowane w księgach rachunkowych (handlowych), podatkowej księdze przychodów i rozchodów albo w ewidencji przychodów. Niektóre osoby fizyczne mogą rozliczać się z podatku dochodowego kartą podatkową.

Jeśli podmiot gospodarczy jest także podatnikiem podatku od towarów i usług[11], to ciąży na nim obowiązek złożenia w urzędzie skarbowym zgłoszenia rejestracyjnego, przed dniem wykonania pierwszej czynności będącej przedmiotem opodatkowania podatkiem VAT. Po dokonaniu zgłoszenia urząd skarbowy nadaje numer identyfikacji podatkowej – NIP. Jeśli podatnik w terminie 30 dni nie otrzyma numeru identyfikacyjnego, musi posługiwać się numerem tymczasowym. Podmiot gospodarczy mający numer NIP, obowiązany jest posługiwać się nim w toku działalności (umieszczać na fakturach, rachunkach).

Od 1 stycznia 1996 r. funkcjonuje nowy System Identyfikacji Podatników (NIP) wprowadzony ustawą z 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników (Dz.U. nr 142, poz. 702). Obejmuje on wszystkich podatników – zarówno będących osobami fizycznymi, jak i osobami prawnymi, a także jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej niezależnie od tego, jaki podatek mają obowiązek płacić. Podmioty gospodarcze, które miały już numery identyfikacyjne

[11] Ustawa z dnia 8 stycznia 1993 r.o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, Dz.U. nr 11, poz. 50 z późn. zm.

nadane na podstawie ustawy o VAT nie mają obowiązku ponownego zgłoszenia rejestracyjnego. Ich dotychczasowy numer jest aktualny nadal na podstawie art. 20 wspomnianej ustawy. Numer NIP nadawany jest w drodze decyzji administracyjnej urzędu skarbowego. Podatnicy mają obowiązek podawania NIP na wszelkich dokumentach związanych z wykonywaniem zobowiązań podatkowych oraz niepodatkowych należności budżetowych, do których poboru obowiązane są organy podatkowe lub celne. Podatnicy mają też obowiązek podawać NIP na żądanie: organów administracji rządowej i samorządowej, organów kontroli skarbowej, przedstawicieli NIK, banków, stron czynności cywilnoprawnych, płatników oraz inkasentów podatków i niepodatkowych należności budżetowych – z tym, że obowiązek ten istnieje tylko w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz niepodatkowych należności budżetowych.

4. Ubezpieczenie społeczne osób prowadzących działalność gospodarczą

Obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu podlegają osoby fizyczne mające obywatelstwo polskie, prowadzące działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji lub koncesji albo też na podstawie uprawnień przewidzianych w przepisach szczególnych. Obowiązek ubezpieczenia powstaje z datą rozpoczęcia działalności i nie jest uzależniony od wymiaru czasu pracy, w którym działalność będzie prowadzona. Obowiązkowe ubezpieczenie wiąże się z opłacaniem składki na Fundusz Pracy (3% podstawy wymiaru).

Zwolnione z obowiązku ubezpieczenia społecznego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej są osoby zatrudnione równocześnie jako pracownicy w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa obowiązującego w danym zawodzie, a także osoby objęte odrębnymi przepisami w zakresie zaopatrzenia emerytalnego lub ubezpieczenia społecznego.

Zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego powinno być dokonane przez osobę prowadzącą działalność do oddziału ZUS (lub inspektoratu oddziału) właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności, w terminie 10 dni od jej rozpoczęcia. Oddział ZUS przesyła wówczas podmiotowi gospodarczemu książeczkę wpłat składek na ubezpieczenie społeczne i składek na Fundusz Pracy. W książeczce podany jest numer konta, na którym prowadzone są rozliczenia należnych składek.

Składka na ubezpieczenie społeczne osób prowadzących działalność gospodarczą wynosi 40% podstawy wymiaru składki. Za podstawę obliczeń przyjmuje się dochód bieżąco zadeklarowany przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą, nie niższy jednak od kwoty odpowiadającej 60% przeciętnego wynagrodzenia pracowników

z poprzedniego kwartału i nie wyższy od dochodu zadeklarowanego za poprzedni miesiąc więcej niż o 50%. Dochodem zadeklarowanym ma być dochód faktycznie osiągnięty z prowadzonej działalności gospodarczej.

INDIVIDUAL ECONOMIC ACTIVITY IN THE LIGHT OF PUBLIC–LEGAL REGULATIONS

Summary

Public-legal regulations are an important factor which should be taken into account by a person who takes up an individual economic activity. The act on economic activity of December 23 1988 is of fundamental importance in this sphere. This act provides a legal framework under which any economic activity (free, registered, licensed) is undertaken. An economic entity is also subject to other regulations, e.g. tax law or regulations on social insurance of people who carry out economic activities.

The paper presents basic duties and activities of a person who wants to legally start an economic activity.